

# Construir en positiu



**Marta Casas**

Antropòloga i professora de Secundària

No treballo bé enfadada. Si escric, em costa estructurar el text, construir les frases, trobar les paraules. Si soc a classe, no faig una bona previsió del temps, no controlo bé l'aula, no soc prou creativa. De fet, ni treballo bé ni soc gaire bona per res: m'oblido coses, salto a la primera, em discuteixo amb els de casa... I tampoc me'n surto bé si hi ha alguna cosa que em preocupa, o si estic trista. I no soc l'única! Quants de vosaltres heu pres una mala decisió perquè estàveu massa enfadats? O heu comès un error algun dia que teníeu el cap a una altra banda, perquè hi havia alguna cosa que us preocupava?

Estic escrivint asseguda davant el televisor, avui dimarts 3 d'octubre al migdia. Veient els carrers plens de gent, els comerços tancats, les carreteres tallades. El país aturat. Sento com ens criden a la calma, a no respondre a les provocacions. Aquesta és la nostra força davant la violència policial de diumenge passat: la capacitat de lluitar i de reivindicar sense violència. Però no és fàcil mantenir la calma sempre i cada dia. Estem dolguts, ofesos, enfadats, tristos, espantats, i això condiciona el que fem i com ho fem: les nostres paraules, les nostres relacions, les nostres decisions...

Vivim moments històrics per al nostre país. Moments d'incertesa i molt complicats, en els quals hem de ser capaços de construir el futur col·lectiu. I hem de fer-ho amb calma i seny.

Perquè quan construïm enfadats (o molt ofesos, o molt tristos), correm el risc de cometre errors, o de perdre coses importants pel camí. Podem oblidar, per exemple, que la nostra és una societat plural i diversa, i que això forma part de la seva riquesa i el seu valor. Que és una societat formada per persones que hem arribat de diferents llocs, que parlem diferents

llengües, que tenim diferents sensibilitats, diferents ideologies. O que si deixem algú fora d'aquest procés de construcció col·lectiva, perilla la cohesió social.

Ara mateix, amb les emocions a flor de pell, gairebé em salten les llàgrimes quan veig un grup de joves embolcallats amb banderes (la senyera, l'espanyola, l'estelada) en la concentració d'estudiants a la plaça de la Universitat de Barcelona, formant part d'un sol poble. Això em fa sentir orgullosa del meu país, i em tranquil·litza. Però no ens juguem la convivència només en la resposta cívica de la gent davant l'actuació brutal de la policia. Ens la juguem també en el dia a dia, i cada dia, amb els nostres veïns, a les aules, a la feina, en els dinars familiars, entre els amics. I això ho hem de tenir molt present.

Perquè la convivència no és un estat ideal en què tothom pensa igual, tothom s'estima i tothom és feliç per sempre. Seria ingenu pensar en una Catalunya o en qualsevol altra societat així, com una mena de terra de Xauxa. La convivència és la gestió de la diversitat (dels diferents interessos, expectatives, idees) i també la gestió del conflicte. Des de la relació, des del diàleg, des de la negociació, des del respecte. I en una societat democràtica com la nostra, sempre amb l'objectiu de mantenir la cohesió social, d'evitar fractures que ens divideixin.

No sé gaire com ho hauré de fer, ni què vindrà els propers dies. Però és evident que caldrà aprendre a gestionar la frustració i la ràbia per poder continuar construint en positiu, perquè si ho fem enfadats podria passar que el que en surti no sigui el que buscàvem. Penseu que sempre podem recórrer a una de les millors eines que tenim per superar situacions complicades: el sentit de l'humor.

... Per cert, escrivint, escrivint, gairebé cremo les lleties del dinar! Què us deia de fer una cosa quan estic encaparrada en una altra? ;)



ORIOU DURAN/EL PUNT AVUI

*La convivència no és un estat ideal en què tothom pensa igual, tothom s'estima i tothom és feliç per sempre. Seria ingenu pensar en una Catalunya o en qualsevol altra societat així, com una mena de terra de Xauxa. La convivència és la gestió de la diversitat (dels diferents interessos, expectatives, idees...) i també del conflicte*

## Protagonistes

**Albert Manchon**

Gerent d'Altoplast



Altoplast s'ha instal·lat a Balenyà en una nau ubicada en

un terreny de 14.500 metres quadrats. Té 90 treballadors i vol créixer. Que empreses de sectors varis tinguin expectatives de generar nous llocs de treball és positiu.

**Lídia Vila**

Presidenta del CP Vic



Lídia Vila és la nova presidenta del Club Patí Vic després de

la dimissió de Dani Martín. Assumeix la presidència en un moment complicat per la crisi que viu l'entitat. Passat un temps caldrà avaluar si ha estat capaç de redreçar una entitat històrica.

**Ignasi Puig**

President de PDeCAT Osona



L'anterior direcció de CDC va dir que Josep Salom i Rosa

Vestit es partien el mandat a la Diputació. Salom ha passat a adjunt d'Esports i no plega. Des de l'actual direcció, acceptant que l'anunci era previ al seu mandat, no seria sobrer una explicació.

**Juan Ignacio Zoido**

Ministre de l'Interior



No hi ha prou adjectius per censurar i reprovar les

càrregues policials contra persones que anaven a votar l'1-O. La repressió policial, línia per la qual ha apostat el Ministeri de l'Interior, és una pèssima manera de resoldre conflictes.

## A correu



**Jordi Vilarrodà**

Divendres, 29. Entro a La Blava, per segona vegada en pocs anys. La primera, amb l'amic fotògraf lleidatà Llorenç Melgosa, que sap captar amb el seu objectiu la poesia dels llocs abandonats. En aquesta ocasió, amb un grup del Col·legi d'Arquitectes. De quatre o cinc anys ençà, el panorama desolador no ha canviat gaire. Això sí, la vegetació continua ensenyorint-se, imparable, d'aquesta fàbrica, de

## De La Blava a l'1 d'octubre

La fàbrica de Miquel Martí i Pol. I tot plegat, per què? Per la rigidesa d'una normativa de l'Agència Catalana de l'Aigua que preveu les possibles inundacions amb un període de retorn de 500 anys i que fa gairebé impossible que es pugui dur a terme qualsevol activitat en llocs com La Blava o les Adoberies de Vic, amb l'argument del perill d'inundació. Avui, que hi ha alarmes per als tsunamis, es veu que no n'hi pot haver per

als cops de riu. Segons aquesta normativa, pobles com Ripoll o Camprodon, entre dos rius, no podrien existir. Hem convertit la necessària prevenció en una cotilla. Hem aplicat a un patrimoni històric la mateixa normativa que, ben justificadament, impedeix fer urbanitzacions en la llera d'un riu. Les lleis són inflexibles, ja ho veiem en aquest i altres afers. **Diumenge, 1.** Aquesta mena de dietari no tindria ja cap

sentit si no recollís una data com la de l'1 d'octubre, que per molts i diversos motius passarà a la història. La suma de voluntats i gestos que ha portat a obrir els col·legis electorals donaria per omplir un llibre, i algun dia s'escriurà extensament. Però no hauríem de perdre la perspectiva que tots aquests esforços es van fer per posar unes urnes on hi cabien la papereta del sí i la del no, i la dels que la deixaven en blanc. I que, a l'hora de comptar, valien totes. Ho dic perquè a vegades, construint discursos sofisticats, ens allunyem d'algunes veritats molt senzilles.

Divendres, 6 d'octubre de 2017